

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 843/2021
15.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. у вези члана 278. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милана Вујина, браниоца окривљеног ББ – адвоката Предрага Малетића и браниоца окривљене ВВ – адвоката Миланке Стевовић, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К бр.117/18 од 29.11.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.418/20 од 10.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 15. септембра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милана Вујина и браниоца окривљене ВВ – адвоката Миланке Стевовић, поднети против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К бр.117/18 од 29.11.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.418/20 од 10.09.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу **одбацују**, као недозвољени.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ – адвоката Предрага Малетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К бр.117/18 од 29.11.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.418/20 од 10.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 7К бр.117/18 од 29.11.2019. године, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. КЗ у вези кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 2. у вези става 1. КЗ, за која дела су им на основу одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по једне године и истовремено одређено да се ове казне неће извршити уколико окривљени за време од три године од дана правноснажности пресуде не учине ново кривично дело.

Истом пресудом на основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП окривљени су обавезани да плате суду на име паушала износ од по 5.000,00 динара сваки, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те да накнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.418/20 од 10.09.2020. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, те жалбе бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, а пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К бр.117/18 од 29.11.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног АА – адвокат Милан Вујин, због повреде закона, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе;

-бранилац окривљеног ББ – адвокат Предраг Малетић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује на повреду одредаба Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, те на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и на повреду члана 16. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљене ВВ – адвокат Миланка Стевовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде у делу у којем се односи на окривљену ВВ и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ВВ, у делу у којем се односе на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП су неосновани.

У вези са повредом закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милана Вујина, истиче се да је за постојање кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. КЗ потребно да се изреком пресуде утврди да је наступила имовинска штета великих размера, односно да није довољно само навести износ наступиле штете, без означавања да се ради о штети великих размера. Наводећи само висину наступиле штете, а не утврдивши изреком пресуде да је то штета великих размера, нижестепени судови су применили закон који у конкретном случају није могао бити примењен, односно да су погрешно применили одредабе члана 288. став 1. КЗ на штету окривљеног, обзиром да се у конкретном случају ради о основном облику овог кривичног дела из члана 278. став 2. КЗ, где се предвиђа само опасност по живот и тело људи или имовину већег обима, у односу на које је наступила застарелост кривичног гоњења.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, исти наводи, садржани у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, истицани су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је другостепени суд ове наводе оценио неоснованим и у образложењу своје пресуде, на страни 11 став 3 и страни 12 став први изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да се у конкретном случају ради о штети великих размера (у износу од 64.315.068,62 динара) у смислу одредбе члана 288. став 1. КЗ, то Врховни касациони суд, прихватајући у свему ове разлоге као правилне, на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

И по оцени овога суда, имајући у виду да је у изреци правноснажне пресуде јасно наведено да је поступање окривљених резултирало имовинском штетом у износу од 64.315.068,62 динара, то је очигледно да се ради о штети великих размера, односно о штети која прелази износ од 6.000.000,00 динара (шестмилиона динара) а којим износом је према ставу Кривичног одељења Врховног касационог суда од 17.04.2006. године одређен новчани износ „штете великих размера“ као обележја кривичног дела из члана 288. став 1. КЗ. Дакле, нижестепени судови су правилно применили Кривични законик када су радње окривљених правно оценили као кривично дело из члана 288. став 1. у вези члана 278. став 2. у вези става 1. КЗ, а што значи да правноснажном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) КЗ, како се то неосновано истиче у поднетом захтеву. Недостатак прецизног навода да штета у износу од 64.315.068,62 динара представља „штету великих размера“ може указивати на неразумљивост изреке пресуде из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а што не представља разлог због којег је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ истиче се да је окривљена оглашена кривом као „руководилац радне јединице у којој се врши заваривање“, према члану 11. Уредбе о мерама заштите од пожара при извођењу радова заваривања, резања и лемљења, из које одредбе је првостепени суд извео погрешан закључак, који је другостепени суд у целини потврдио, да је осуђена „руководилац радова“, обзиром да се руководилац радова дефинише чланом 8. став 3. исте Уредбе, а на који начин су на утврђено чињенично стање погрешно применили кривични закон.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ су, по оцени овога суда, неосновани. Ово стога што су идентични наводи истицани и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, па како је другостепени суд ове жалбене наводе оценио неоснованим и о томе у образложењу своје одлуке на страни 11 став 2 изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да је окривљена поступала у својству одговорног лица, имајући у виду да је првостепени суд на страни 34 последњи став и страни 35 став 1 своје пресуде о томе изнео довољне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

По оцени овога суда, и првостепени и другостепени суд су на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применили кривични закон, имајући у виду члан 11. Уредбе о мерама заштите од пожара при извођењу радова заваривања, резања и лемљења, којом је прописано да за безбедно извођење заваривања у погледу заштите од пожара и експлозија, непосредно одговарају извођач радова, руководилац радова и руководилац службе за заштиту од пожара, организације удруженог рада и друге самоуправне организације и заједнице на чијем се објекту изводи заваривање. Имајући у виду наведено, те чињеницу да је окривљена ВВ била руководилац организационе целине – радне јединице у којој се врши ..., предузећа АД „ГГ“, то су по оцени овога суда нижестепени судови правилно применили одредбу члана 11. наведене Уредбе у односу на окривљену.

Члан 8. исте Уредбе, на коју се бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости позива, односи се на садржину захтева за издавање одобрења за заваривање и садржину одобрења за заваривање и продужење важности одобрења у случајевима када важност одобрења истакне, те се свакако не може односити на статус окривљене ВВ у конкретном случају, нити на њено својство руководиоца радова.

Стога је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ – адвоката Миланке Стевовић у делу у којем се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП одбијен као неоснован.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ВВ у осталом делу, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ у целини, одбачени су из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог Законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став. 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим (другостепеним) судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У преосталом делу, бранилац окривљеног АА - адвокат Милан Вујин истиче да у радњама окривљеног нема објективних елемената предметног кривичног дела, због ког је окривљени оглашен кривим, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, с тим у вези указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и полемише са чињеничним утврђењима нижестепених судова, односно указује се на повреду одредаба члана 440. ЗКП која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог због ког је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, због повреде закона, па је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљене АА – адвокат Миланка Стевовић у преосталом делу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, и с тим у вези наводи да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се није могла засновати – на налазу и мишљењу Комисије вештака и изјашњењу вештака Милоша Вукадиновића на главном претресу, који су засновани на претпоставкама, обзиром да при изради налаза нису имали записник о прегледу места пожара. Како се изложеним наводима захтева у суштини оспорава налаз и мишљење Комисије вештака и оспорава компетентност и стручност вештака Милоша Вукадиновића, што не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ – адвоката Предрага Малетића, као разлог подношења захтева, истиче се да су нижестепеним пресудама грубо повређена основана уставна права окривљеног и члан 6. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, односно право окривљеног на правично суђење. Међутим, како бранилац окривљеног уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којима је утврђено да је окривљеном повређено или ускраћено људско право и слобода зајемчена Уставом Републике Србије или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, то је поднети захтев у овом делу одбачен, јер нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Истим захтевом указује се и на неразумљивост изреке пресуде, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, указивањем да провера мера заштите и могућност продора варница није била у надлежности окривљеног, већ је то била обавеза руководиоца радова, односно окривљеног АА. Надаље, захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да суд у пресуди није навео које су то конкретно биле обавезе окривљеног ББ у конкретном случају, а следствено томе и које пропусти је направио, затим да првостепени суд није разграничио обавезе за сваког од окривљених, нити је навео конкретне пропусти окривљеног већ пропусти за које не одговара, јер нису у његовој надлежности. Захтевом се оспорава и кредибилитет вештака Милоша

Вукадиновића и указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 124. ЗКП, јер је суд одбио предлог одбране да се понови вештачење на околност узрока пожара, због чега је према ставу браниоца учињена и повреда одредаба члана 16. став 5. ЗКП.

Како наведене повреде у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ – адвоката Предрага Малетића у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем су захтеви одбијени као неосновани, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољени, односно због тога што немају законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић